

0126 – 26. januar

Hver av oss skal være til behag for sin neste, til hans beste, for det fører til oppbyggelse. For heller ikke Kristus levde til sitt eget behag. Rom 15: 2–3.

Kristus levde ikke så det behaget ham selv. Her har vi det store forbilde og mønster på alt som er hellig og godt. Kristus og hans eksempel er også den kjæreste og sterkeste drivkraften i Guds barns hjerter.

Er du en kristen, da har du den store nåde å få leve i samfunn med Kristus, i visshet om at du er forenet med ham. Da er det i ham du har ditt liv, din trøst, all din rettferdighet, hele ditt håp. Og han er din beste venn.

Men da må det også være både kjært og viktig for deg å «vandre slik som han vandret», få være og gjøre slik han var og gjorde. Og hvordan var så han? Apostelen sier han levde ikke til sitt eget behag. Han var ikke opptatt med hva som var fordelaktig og godt for ham selv. Men så bare på hva som var vårt beste, på fortapte synderes vel, da han gav seg selv for oss.

Han søkte ikke sin egen ære. Han var ikke fornøyd bare han for sin egen del var vis, rettferdig, hellig, og all lovprisning verd. Men levde i ydmykhet under vanære. Bare for at også vi skulle få del i hans visdom, hans rettferdighet og herlighet.

Dette høye og herlige forbilde holder apostelen opp for øynene våre. For at vi kan inntas av ham og drives til også å leve vårt liv slik som han, vår Herre og mester, levde. Ikke leve til behag for oss selv, men være til behag for vår neste, til gagn og oppbyggelse for ham. «Bære de svakes skrøpeligheter».

Så fristes jeg kanskje til å se på min nestes feil og mangler, uforstand og andre skrøpeligheter. I egenkjærlighet tenker jeg på hvor klart jeg derimot ser alt selv. Blir fornøyd med meg selv og skyver denne bror fra meg.

Da bør dette bildet vi nå har sett av Kristus straks slå ned i meg og gjøre meg redd overfor slike tanker. Dette herlige, hellige bildet av Kristi ydmykhet og kjærlighet bør få meg til å våkne og forskrekkes over meg selv. Det bør få meg til å tenke: Hva slags kristen er jeg egentlig, som i egenkjærlighet og forakt for denne broren lar øynene mine stanse ved hans skrøpeligheter? Herren Kristus, det eneste og evig fullkomne, visdommen og godheten, var ikke opptatt med seg selv. Han vendte seg ikke bort fra oss, dåraktige og forferdelige syndere. Han gjorde bare alt for å redde oss ut av vår elendighet!

Ja, måtte alle kristne tenke slik! Du støter deg på en brors uforstand eller de feilene du ser i hans liv. Du står klar til å forakte eller dømme ham, og anser deg selv mye bedre enn ham. Men se hva Kristus gjorde, og fremdeles gjør med oss! All den dårskap og feil han daglig må se hos deg, og hvordan han likevel i sin barmhjertighet tar seg av deg!

Tenk over hva Kristus gjorde med sine skrøpelige disipler. Livet deres var fullt av fall, av uforstand og andre svakheter. Likevel ser vi ham aldri forkaste eller fordømme dem, så lenge de fremdeles tross alt klynget seg til ham. Alltid bar han deres skrøpeligheter. Deres feil, deres uforstand og skrøpeligheter var mange. Likevel ser vi hvordan de selv var snare til å ville nedkalle ild fra himmelen over dem som foraktet Kristus. Vi ser Peter vil hindre sin Herre i å ta på seg lidelsen. Ser disiplene

rette om hvem av dem som var den største. Hvordan de alle forlot ham, og hvordan Peter på det groveste fornektet ham.

Vi ser hvordan de fullstendig hadde glemt ordet om hans oppstandelse. Ja, så totalt at Tomas ikke ville tro at han hadde stått opp igjen, uten at han får legge fingrene sine i sårene etter naglene. Men hva gjør da Herren med så uforstandige og skrøpelige disipler? Ikke fordømmer han dem. Forkaster dem heller ikke, eller bare ganske stille forlater dem.

Nei, han tar seg fremdeles av dem, slik som den enkelte av dem trenger det. Taler med dem i inderlig kjærlighet, refser mildt det som er galt hos dem. Korrigerer deres uforstand, og minner dem om Ordet, slik det står skrevet, og at Kristus måtte lide alt dette. Han taler så vennlig med dem, som sine kjæreste barn og venner. Som om de aldri hadde gjort noe som helst imot ham. Han forsøker å gjenopprette deres tro og fred, for at de kan bli ennå sterkere.

Måtte Gud gi oss alle nåde til å bli mer opptatt av, ja, virkelig strekke oss etter den guddommelige kjærligheten Kristi eksempel vil lære oss! Vi må ikke sette lit til vår egen ånd, men la Kristus være vår lærer. Ham skal vi jo følge i alt, også i dette hans sinnelag.

Kunne se og bedømme andres feil og uforstand, er ingen kunst. Det kan også fariseerne og de vantro. Men å vise barmhjertighet, ydmykt og kjærlig «bære» de svakes skrøpeligheter, og bare være opptatt med det som kan oppbygge dem, det er en fin og høy kunst. Selv levende kristne, som selv hver dag har behov for andres barmhjertighet, lærer temmelig sent at de også selv bør vise samme barmhjertighet overfor svake brødre.

Men nettopp gjennom at vi selv har bruk for all mulig barmhjertighet. Og særlig hvis vi får se litt dypere inn i vår egen synd og falskhet, og likevel – på tross av all vår store synd – får se nåden overstrømme ennå mer, så vi rent smelter ned overfor Guds store nåde –. Da først begynner vi kanskje å motta noe av Kristi barmhjertige sinnelag. Begynner å lære noe av den høye visdoms omgang med skrøpelige brødre.

Men uansett, når du ser på vår Herre Kristi milde sinn, og selv lever utelukkende på barmhjertighet, – da må du aldri glemme at det er hans alvorlige vilje at du også skal vise den samme barmhjertighet mot alle andre.

Og da skal det særlig vise seg i dette som apostelen lærer oss her; at vi ikke skal leve til behag for oss selv, men for vår neste, til hans oppbyggelse. På samme måte som Kristus ikke levde til behag for seg selv, men for oss. Og fortsatt daglig lar sin nådes overveldende rikdom være mektig over oss, på tross av alle våre skrøpeligheter. Måtte han selv gi oss den nåde at vi også i dette måtte få være hans etterfølgere!